

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

13. KVĚTNA 2018

Z obsahu:

Křest jako síla k překonání zla

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 25. dubna 2018
- strana 2 -

Svatá Dympna Libor Rösner - strana 4 -

**Za všechno, čím jsem,
vděčím svojí matce**
P. Dieter Biffart FSSP
- strana 6 -

Srdce Matky
P. F. Außersdorfer OFM
- strana 8 -

**Utěšování ženy kvůli
nepřítomnosti syna**
Sv. Jan z Avily
- strana 10 -

**Vizionář:
Tajemství zjevení
v Tre Fontane (6)**
Saverio Gaeta
- strana 11 -

**Sedm darů
Ducha Svatého (1)**
P. Markus Christoph
- strana 12 -

**Kardinál Duka jmenován
papežským legátem
na oslavy do Poznaně**
- strana 13 -

Křest jako síla k překonání zla (Flp 4,12-13)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

25. dubna 2018, náměstí Sv. Petra v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Pokračujeme v našich úvahách o křtu, a to stále ve světlo Božího slova. Evangelium totiž osvěcuje kandidáty na křest a vzbuzuje v nich přílnutí k víře: „Vždyť křest je zcela zvláštním způsobem »svátostí víry«, protože je svátostným vstupem do života víry.“ (*Katechismus katolické církve*, 1236) Víra je odevzdání sebe sama Pánu Ježíši, kterého uznáváme za „pramen vody tryskající do života věčného“ (Jan 4,14), za „světlo světa“ (Jan 9,5), za „vzkříšení a život“ (Jan 11,25), jak se ještě dnes v přípravě

učí katechumeni, kteří se blíží k přijetí svátosti křesťanské iniciace. Katechumeni, které vychovává naslouchání Ježíši, jeho učení a dílo, tak opětovně prožívají to, co zakusila samařská žena, žiznící po živé vodě, či slepec, který otevírá zrak světlu, anebo Lazar vycházející z hrobu. Evangelium v sobě nese sílu, která proměňuje člověka, jenž ho přijímá s vírou, a vymaňuje ho z ďáblovy nadvlády, aby se naučil sloužit Pánu v radosti a novosti svého života.

Ke křtitelnici nikdy nepřicházíme sami, nýbrž nás doprovází modlitba celé

církve, jak připomínají litanie ke svátým, které předcházejí modlitbě exorcismu a pomazání olejem katechumenů. To jsou gesta, která již od nepaměti ujišťují všechny, kteří se již brzy znovu narodí jako Boží děti, že modlitba církve jim pomáhá v boji se zlem, doprovází je na cestě k dobru a přispívá k tomu, aby se vyprostili z moci hříchu a mohli tak přejít do království božské milosti. Modlitba církve. Církev se modlí a modlí se za všechny, za každého z nás! My, církev, se za druhé modlíme. Modlit se za druhé je

Pokračování na str. 5

Křesťanské matky zachraňují svět. Spolu se svatým papežem Piem X. v těchto dnech obnovme svoji úctu k ženám, jež žijí ve shodě s plánem Stvořitele a naplňují mateřské poslání žen. Svým matkám vděčíme, řečeno slovy svatého Augustina, za všechno, čím jsme. (str. 6-7) Nechceme tím opomíjet ženy, které žijí jiným způsobem ve shodě s Boží vůlí a důstojně plní roli ženy ve společnosti. Avšak dnešní Den matek a úterní Den rodin nás vede především k myšlence na ty ženy, které to v současném světě nemají ani trochu lehké, a to i přesto, že bez nich je budoucnost lidské populace bez šance – na dobré matky. Buďme rádi za každou ženu, která dnes dosvědčuje, že Boží Prozřetelnost vítězí i ve světě plném beznaděje a falešných ideologií, přes všechny ďáblovy nástrahy.

A nejen to. Každá matka, která trpí kvůli svému dítěti, se podobá Matce Boží, jež stála pod křížem svého Syna, Ježíše Krista. (str. 10) Přijmout skrze své vlastní utrpení účast na bolestech Panny Marie je rovněž svědectvím doby par excellence: není bolest lidská, která by zůstala u Boha bez odezvy, zvláště jde-li o bolest matky.

Nacházíme však i příklady žen, které trpí z jiných důvodů než pro své děti a musí bojovat o svoji ženskou důstojnost.

Editorial

Vnímáme to sice jako znamení doby, ale není to ani zdaleka věc nová, jak dosvědčuje i tragický osud svaté Dymny před 1300 lety. (str. 4-5) Dalo by se říci, že mnohé ženy jsou i dnes svým způsobem „popravovány“ lidskou společností, chtějí-li žít podle stvořitelského plánu Božího a nemají zájem o nabídky „svobody“ (volba zabít dítě ve svém lůně; nechat výchovu na otci, chůvě či někom jiném, aby mohla matka pracovat a vylepšit rodinný rozpočet...), pochybných jistot či genderové rovnosti, které hýbou kolem dějin. Důstojnost ženy je vskutku pošlapávána způsoby nevidanými, záludnými, ale i neurvale přímými. A tam, kde se toto děje, hyne lidská společnost, která bez dobré matky vychovávající budoucí generaci nemůže pomýšlet na svoji budoucnost, protože ztratí své srdce. A přestane-li bít srdce, nastává konec...

Chceme-li najít důkaz pro to, že i srdce muže je nepochybně ovlivněno ženským principem, nabízí se svatý Paschal Baylon, který se rozdával druhým lidem s neobyčejnou vydaností, již můžeme označit vpravdě za mateřskou. (str. 8-9) Lásky k Bohu a k bližnímu, jež se projevuje s velkým jemnocitem a člověk jí

odevzdává opravdu celé své srdce, je bezpochyby odrazem mateřské lásky – něžné, trvalé, obětující se. Přistoupili k tomu mužská rozhodnost a odhodlanost, může se zrodit obrovské dílo lásky, jako tomu bylo v Paschalově případě.

Avšak srdce všech zná jen Trojjediný Bůh. A ten jediný ví, co do koho vložil a co všechno může od něho očekávat. A stejně tak i přirozenost ženy a muže je dána Bohem člověku už při početí, nelze ji jako mávnutím kouzelného proutku jen tak změnit. Žádný křesťan a rozumně uvažující člověk nemůže tvrdit něco jiného, Stvořitel je jen jeden... Na druhou stranu, není to pobídka k možné výmluvě, že tím pádem nemohu svůj charakter – nikoliv přirozenost! – zvelebovat k většímu užitku svému i jiných lidí, v konečném důsledku pak k větší cti a slávě Boží: i proto jsme zde na světě.

Vraťme se však na začátek a prosme v tomto májovém měsíci, ať Matka Boží pomůže všem ženám, aby zachovávaly plán Stvořitele, a ať stojí po boku mužů, aby pročistili a posvětili svůj pohled na ženu. A prosme i svatého Josefa, aby vedl všechny muže k vědomé ochraně žen, jejich důstojnosti a jejich mateřství, ať už fyzického, či duchovního. Kéž Bohem stanovený řád je obnoven v celé své krásě!

Daniel Dehner

S kloň se pokorně před Bohem a pros upřímně, aby ti dnešní rozhovor s Pánem pomohl pochopit, jak vznešeným a drahocenným darem je pro tebe jeho milost, že i ty jsi mezi těmi, které si povolává mezi své.

Uvaž, jak vysoce si tě cení! Boží Syn o tobě rozmlouvá se svým Otcem. Chce tě svému Otcovi představit nejen jako jednoho ze svých vyvolených. Jedná se o něco většího:

chce tě Otcovi zcela zasvětit. Prosí za tebe jako za člena svatého Božího společenství, aby tě *zachoval ve svém jménu*. Co to znamená? Počítá s tebou, že už nebudeš myslet, mluvit a jednat sám za sebe, ale všechno budeš konat *v jeho jménu*, že budeš s Ním ve všem *jedno, jako On je jedno s Otcem*. Tvůj život se má stát zřejmým a viditelným odrazem života, kterým žije Bůh. Ježíš v takovém dokonalém zasvěcení žije od prvního okamžiku svého příchodu na svět: *Já jsem v Otcovi a Otec je ve mně. Slova, která k vám mluvím, nemluví sám za sebe; ten, který ve mně přebývá, činí své skutky.*⁽¹⁾

Ale je tu ještě další důvod, proč potřebuješ Otcovu laskavou péči. Jelikož tvé smýšlení a tvůj život se budou zcela rozcházet s tím, jak žije tento svět, dostaneš se také do obtíží. Proto Pán prosí Otce, aby ti dal sílu a schopnost vyrovnat se s velkým dilematem, jak žít ve světě, a nebýt ze světa, jak odmítat svět, ale nemít druhé v nenávisti, jak se varovat světa, a přitom milovat ty, kteří jsou ve světě.

Máš se tedy naučit žít ve světě tak, aby bylo jasné, že nejsi ze světa. Tvým posláním tedy není zavděčit se světu, ale svou věrností vydávat svědectví o Kristu, aby to napomáhalo obrácení těch, kteří jsou ze světa, ačkoliv ti svět nebude přátelsky nakloněn.

Nemysli tedy na vděčnost světa, počítej spíše s tím, že *ve světě budeš mít soužení*⁽²⁾. Svět tě bude ohrožovat dvojným způsobem. Začíná nejdříve snahou infikovat tě nákazou svého ducha. Chce si tě především různým způsobem podmanit, abys mu dával za pravdu a utvrzoval ho v jeho sebevědomí, že nad něj není. Ale pokud se mu nepřipodobíš a za všech okolností zachováš věrnost svému

Pánu, bude ho tím tvůj život usvědčovat ze lži, a proto *pojme k tobě nenávist* a bude chtít tvoji nepohodlnou a provokující odlišnost všemožně znehodnotit a odstranit pryč ze svých očí.

Kdyby ses ovšem chtěl vyhybat tomuto rozporu a začal ustupovat od své odlišnosti, zrazoval bys své poslání. Svět tě bude sice přijímat s chválou, ale jen proto, že už v tobě nevidí svůj nesmiřitelný protiklad a Kristo-

vu podobu, že začínáš být také *jedním ze světa*. Bude ti lichotit, když začneš dělat ústupky, ale nikoliv pro tyto ústupky, nikoliv proto, že děláš Ježíšovo království pohodlnějším, ale proto, že i ty začínáš kráčet ve stopách tohoto světa a zvykáš si jednat jako on: dělat ze sebe cenzora nadřazeného Boží pravdě. Ten dnes nevěřící zástup kolem tebe kdysi věřil jako ty, ale pak si začal osobovat právo ulamovat svévolně kousek po kousku to, co se mu zdálo nepohodlné, až nakonec z původní víry nezbylo nic. I tento svět je ochoten mluvit o Bohu, ale to nesmí být Pán svrchovaný, nýbrž jen takový, kterého má v hrsti. Co na to říká tvůj Pán? *Všechna sadba, kterou nezasadil můj Otec, bude vytrhána i s kořenem.*⁽³⁾ Bůh, kterého si člověk upravuje podle svého, není Bůh, ale modla. Jen v tom, *kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, zůstává Bůh a on zůstává v Bohu.*

Tvůj Pán sestoupil od Otce, aby spasil svět, ale ani jeho láska, ani jeho příklad se nesetkaly s pochopením mocných. Čekali Mesiáše, který by byl *ze světa*, ale On *nebyl ze světa*. Předhazovali mu proto, že je jiný, ale On jim nevyšel vstříc, a i když ho začali nenávidět, jednal tak, jak mu uložil Otec. Ježíš nezná cestu ústupků od pravdy, odmítá otevřít se duchu světa, a tak si naklonit jeho přízeň. Nepotřebuje dobrozdání veřejného mínění, nezměnil nijak svou řeč, ani když mnoho těch, kterým se zdála *tvrdá*, se k němu manifestačně obrátilo zády⁽⁴⁾. Jeho cílem byla *plnost radosti*, že plní Otcovu vůli, že je *jedno s Otcem*. To bude také pro tebe opravdový a spolehlivý zdroj nejhlubší radosti a síly i uprostřed moře nenávisti.

Připoj se pokorně k Ježíšově modlitbě jakožto k záruce důvěry a odvahy. Ježíš neprosí, abys byl zbaven nepřátel-

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 1,15-17.20-26

Petr se postavil před bratry - bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí - a řekl: „(Bratři), muselo se splnit to, co v Písmě předpověděl Duch Svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatkli Ježíše. Počítal se totiž k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: »Ať jeho dům zpustne, nikdo ať v něm nebydlí« a »jeho úřad ať dostane jiný«. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání.“ Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš - příjmení měl Justus - a Matěje. A takto se modlili: „Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přejal místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patřil.“ Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

2. čtení - 1 Jan 4,11-16

Milovaní, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatriil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že

Dokončení na str. 10

ského světa, ale aby tě Otec i uprostřed nástrah a nebezpečí *uchoval od zlého*. Co může být horšího než zrada Ježíše Krista? Takového nebezpečí není uchráněn ani ten, kdo žije ve společenství Kristových vyvolených. Jidášova zrada není důsledkem toho, že by se Ježíš zmyšlil při volbě svého apoštola, nýbrž toho, že tento nešťastník se *ohlížel nazpět*⁽⁵⁾ a více si hleděl světa než svého Mistra a Pána.

Neustávej Ježíši děkovat, že *sám sebe za tebe posvěcuje, abys byl posvěcen v pravdě*. Co je to jiného, než abys byl schopen dát se Pravdě za oběť. *Jak vysoko je nebe nad zemí, tak velká je jeho láska k těm, kdo se ho bojí.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 14,10; ⁽²⁾ srov. Jan 16,33; ⁽³⁾ Mt 15,13;

⁽⁴⁾ srov. Jan 6,60; ⁽⁵⁾ srov. Lk 9,62; ⁽⁶⁾ Ž 103,11

Svatá Dympna

V zástupu svatých mučednic čistoty se vyjímá sv. Dympna – své panenství totiž musela hájit před vlastním otcem. Životem této mladičké ostrovanky byl fascinován básník P. Jakub Deml. Ve svém přebohatém díle se k ní opakovaně vracel a rok po smrti své milované sestry Matyldy převyprávěl život svěřice a věnoval ho právě zemřelé sestře s připsím „podávám Ti darem, co mám dnes nejlepšího“.

Narození sv. Dymyny kladou její životopisci někde k roku 620. Pocházela z královského rodu – jejím otcem byl Damon, král menšího panství v království Oriel v Irsku, jakých tehdy v této ostrovní zemi existovalo povícero. Damon byl zarputilý pohan, což v tehdejší Irsku bylo spíše výjimkou, ježto půda Zeleného ostrova rodila hojně a chutné křesťanské plody z výhonků zasazených do ní sv. Patrikem. Jak už to ale bývá, časem přicházejí odpady od víry a to byl patrně případ Damona, snad i jeho předků.

Jeho manželka ovšem vyznávala křesťanskou víru a Damon jí to trpěl. Především proto, že byla obdařena nevšední, ba až opojnou krásou, takže pojal-li byl jen na zlomek sekundy úmysl jí to zakázat, pohled na manželčin půvabný, krásný obličej mu v tom zabránil. Netěšil se z něj však navěky, jak si možná sám představoval, protože jeho milovaná choť zemřela. Zanechala po sobě čtrnáctiletou Dympnu (v keltštině to znamená „Očekávaná“), která matce jako by z oka vypadla.

Ovdovělý král neměl na život o samotě ani pomyslen. Jednak se cítil ještě při síle, jednak jako každý středověký panovník považoval za samozřejmé, že reprezentativněji a důstojněji bude vypadat vedle mladé královny, která mu porodí dědice trůnu. Vyslal proto své družiníky, aby se po nějaké příhodné adeptce pro toto postavení porozhlédli.

Tady ovšem vyvstal závažný problém, poněvadž Damon nechtěl, řečeno s Marinou Cvětajeovou, „vystřídat carrarský mramor za pouhé torzo sádrové“, ale toužil po ženě, která by se svou krásou vyrovnala nebožce. Tento požadavek se brzy ukázal jako nesplnitelný, protože vyslanci přes veškerou snahu nebyli s to jeho nárokům vyhovět.

Tehdy svému pánovi jeden z rádců vnukl myšlenku (podle jiné verze přišel na tento ďábelský nápad orielský vladař

sám), aby se oženil se svou dcerou Dympnou, protože ta jediná se krásou zemřelé královně rovná, navíc už má prý věk tak právě na vdávání.

„A proto, puzen slepou vášní, jal se mysl dceřinu vábiti lichocením a sliboval jí všechno, co měl, jestliže by přivolila ke sňatku s ním. Dympna, nad Ulyksa v tom obezřetnější jsouc, šepotím hada jedovatého zavřela čistý svůj sluch a odpověděla, že na žádný způsob nepřivolí k věci tak ohavné a kleté,“ popisuje zlomový okamžik v Damonově a Dympnině smýšlení Deml.

V dívčině odmítání nebyla jen hrůza z poměru překračujícího všechny myslitelné meze. Dympna byla od jistého času tajnou křesťankou, která snad i toužila po klášterním životě, ale to už jsou jen spekulace. Každopádně otec začal po dceřině rázném odmítnutí běsnit a ujistil ji, že se jeho ženou stane, i kdyby se sebevíc vzpírala, a den ode dne na ni v tomto směru stupňoval nátlak. Dympna pochopila, že otec své výhrůžky myslí vážně, proto naoko svolila a vyžádala si jen čas potřebný k přípravě vhodného svatebního šatu na tak velkou slávu.

Rozradostněný král netušil, že jde o „válečnou“ lest. Dympna jej chtěla pouze ukolébat a doby jeho snižené ostražitosti využít k útěku. K němu jí dopomohl duchovní jménem Gerebern, někdejší zpovědník její matky a zároveň kněz, který ji samotnou před nedávnem tajně pokřtil. V doprovodu dvou věrných služebníků (staršího manželského páru) uprchla spolu s Gerebernem z otcova hradu. Přeplovli se přes moře na kontinent, protože byli přesvědčeni, že v celém Irsku není místo, kde by je rozzuřený král Orielu našel. Namířili si to do Flander (dnešní Belgie), kde se usadili ve dvou poustevnách u Gheelu, městečka ležícího zhruba 25 km od Antverp.

Zhrzený král po ní nechal pátrat, ale ač jeho muži projížděli křížem krázem celý ostrov, na stopu po skupince uprchlí-

Svatá Dympna

ků dlouho nenarazili. Až po drahé době se na základě mlhavých indicií dovtípili, že Dympna s doprovodem mohla uprchnout na kontinent.

Damon proto nelenil a vypravil na cestu za moře početnou suitu, sám stánuv v jejím čele a hodlal uprchlíky stůj co stůj najít, třeba až na konci světa. Rozdělil svou družinu na několik menších oddílů a ty rozeslal do co nejširšího okolí. Jeden z oddílů zavítal do Westerlo, kde jim až příliš výřečný hospodský prozradil, že podobnými penězi, jakými zaplatí útratu oni, platí i jedna nesmírně pohledná poustevnice sídlící v poustevně kdesi u Gheelu. Ihned o tom zpravili svého vladaře. Další události měly pak velmi rychlý spád.

Damon dorazil do krajiny, kde měla Dympna údajně pobývat. A byl úspěšný. Čarokrásná dívčí tvář a její starostlivá péče o nemocné byly místním lidem známe, v jejich očích šlo o žijící svěřici, a krále k dívčině poustevně navedli – snad v dobré víře, že jede k poustevnici vyhlášené svými milosrdnými skutky s prosbou o pomoc. Pán Orielu však Dympnu vyhledal s jinými úmysly.

Její krása ji uchránila od prvního návalu otcova hněvu. Ten se kupodivu při

pohledu na svou patnáctiletou dceru opanoval a zapomněl na své předsevzetí tvrdě ji potrestat. Místo toho se jí snažil opět získat po dobrém. Dympna však otcovu žádost rezolutně odmítla. Tu se do celé záležitosti vložil páter Gerberen a vyčiniil králi, že se odvažuje chtít po své vlastní dceři něco tak perverzního. Damona knězův zásah rozlítal natolik, že ho přikázal vyvléct z poustevny a nedaleko ní ho spolu se svými družiníky doslova rozsekal na kusy. Nato se vrátil ke své dceři a ještě jednou, nyní již o poznání důrazněji, se jí snažil přimět k návratu do Oriolu a vyhovět jeho žádosti-příkazu. Nepochodil. V návalu vzteku proto své dceři před očima svých šokovaných mužů vlast-

noručně usekl hlavu. Těla zavražděných, vlastně to, co z nich zbylo, nechal napospas dravé zvěři.

Nyní opět přenechám slovo Jakubu Demlovi: „*Bůh však uchránil je zvěří netknutá, ač byla zůstala pod širým nebem několik dní. Ba jistí lidé z blízkého okolí odklidili svaté ony zástavy a odklidivše pochovali v blízké slují, kdež den co den mnoha úžasnými zázraky Bůh své Mučedníky oslavoval. Pohnutí těmito divy, vůkolní kněžstvo a lid se ustanovili svatá těla vynajít a veřejně počtě vystavit. A když vyházeli hlínu nad hrobem, vykopali dva mramorové sarkofágy, bílé jako sníh (neboť v oné zemi vyskytují se jen tmavé odrůdy kamene), a zřejmo bylo, že sarkofá-*

gy tyto nejsou prací člověka, nýbrž dílem mistra nebeského.“

Ze zázraků, jež se u hrobů Dympty a Gereberna udály, nejvíce byly do očí případy uzdravených epileptiků a lidí duševně nemocných. Proto je sv. Dympna patronkou právě psychicky nemocných. Řada z takto zázračně uzdravených pak z úcty k mocné přimlůvkyni zůstala v Gheelu, kde později povstal ústav pro psychicky narušené jedince, vedený sestrami augustiniánkami (časem i Bratrstvo sv. Dympty), dokonce činný dodnes. A přestože se personál proměnil, zaznamenává i dnešní nemocnice vysoké procento vyléčených pacientů. Okolní věřící dobře vědí, čím přimlůva za těmito uzdraveními vězí...

Křest jako síla k překonání zla - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

něco velmi krásného. Kolikrát se vůbec nemodlíme, protože zrovna nic naléhavě nepotřebujeme. Měli bychom se ale, ve spojení s církví, modlit za druhé: „Páne, prosím tě za potřebné lidi, za ty, kteří nemají víru...“ Nezapomínejte - modlitba církve probíhá neustále, avšak my do ní máme vstoupit a modlit se za všechny Boží lid a za lidi, kteří modlitbu potřebují. Z tohoto důvodu se příprava dospělých katechumenů vyznačuje opakovanou modlitbou exorcismu, kterou nad nimi kněz pronáší (srov. *Katechismus katolické církve*, 1237) a která žádá o vysvobození ze všeho, co odděluje od Krista a brání niternému sjednocení s Ním. Také v případě dětí prosíme Boha, aby je vysvobodil z prvotního hříchu a posvětil je na příbytek Ducha Svatého (srov. *Křestní obrady pro křest malých dětí*, 56). Děti. Modlit se za děti, za jejich duchovní a tělesné zdraví. To je způsob, jak děti chránit modlitbou. Jak dokládá evangelium, sám Ježíš bojoval se zlými duchy a vyháněl je, aby poukázal na příchod Božího království (Mt 12,28) - jeho vítězství nad ďáblou mocí uvolňuje prostor Boží svrchovanosti, která přináší radost a smíruje se životem.

Křest není jakési kouzelné zařikávání, nýbrž dar Ducha Svatého, který jeho příjemce uschopňuje k boji proti duchu zla, na základě víry, že „Bůh poslal na svět vlastního Syna, aby zničil moc ducha zla a vyvedl člověka z temnot do svého podi-

vuhodného světla“ (srov. *Křestní obrady pro křest malých dětí*, 56). Ze zkušenosti víme, že křesťanský život trvale podléhá pokušení, zejména pokušení odloučit se od Boha, jeho vůle a společenství, abychom upadli do osidel světských svodů. Křest nás na tento každodenní zápas připravuje a dodává k němu sílu. Rovněž posiluje v boji s ďáblem, který, jak říká sv. Petr, se nás jako lev snaží zhltnout a zničit.

Kromě modlitby předchází křtu pomazání prsou olejem křtěnců, kteří „z něj čerpají sílu, aby se zřekli ďábla a hříchu dříve, než přistoupí ke křtitelnici a zrodí se k novému životu“ (*Žehnání olejů*, úvod, 3). Antičtí zápasníci se polévali olejem, který proniká do tělesných tkání a blahodárně v nich působí, aby posílili svalstvo a snáze se vyprostili z protivníkovy sevření. V ohledu na tuto symboliku zavedli první křesťané zvyk pomazávat

tělo kandidátů na křest olejem, který požehnal biskup. (Toto je modlitba pronášená při žehnání oleje katechumenů a vyjadřující jeho význam: *Bože, sílo svého lidu, na tebe spoléháme, když podle tvé vůle užíváme oleje jako znamení síly. Prosíme tě, požehnej tento olej pro naše katechumeny; a všem, kteří budou tímto olejem označeni, dej moudrost a sílu svého Svatého Ducha, aby stále lépe rozuměli Kristovu evangelium a aby v nich rostlo odhodlání Krista následovat. Přijmi je za své syny a dej jim nový život ve své církvi.* - *Obřad žehnání olejů*, Čtvrtek Svatého týdne), aby tak skrze toto „znamení spásy“ vyšlo najevo, že moc Krista Spasitele posiluje v boji proti zlu a vítězí nad ním. (srov. *Křestní obrady pro křest malých dětí*, 105).

Je namáhavé zápasit se zlem, uniknout jeho klamu, opětovně nabrat sílu po vyčerpávajícím boji, avšak je nutné vědět, že celý křesťanský život je zápas. Zároveň je ovšem třeba vědět, že nejsme sami a že se Matka církev modlí za to, aby její děti, znovuzrozené ve křtu, nepodlehly nástrahám zlého, nýbrž zvítězily nad nimi mocí Kristovy Paschy. Jestliže nás posiluje vzkríslený Pán, který přemohl vládce tohoto světa (Jan 12,31), můžeme také my ve víře sv. Pavla opakovat: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.“ (Flp 4,13) Všichni můžeme zvítězit a všechno přemoci, avšak silou, kterou dává Ježíš.

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikan*

Za všechno, čím jsem, vděčím svojí matce

Myšlenky o významu ženy ve stvoření a ve společnosti,
jakož i o zvláštní důstojnosti ženy u příležitosti Dne matek

„Za všechno, čím jsem, vděčím své matce!“ To vyznal svatý Augustin († 430), plný úcty ke své zbožné matce, svaté Monice, po svém obrácení. V dnešní době je obtížné znovu objevit důstojnost ženy jako matky. Protože i když se mnoho mluví o „právech žen“ a „realizaci ženy“, je důstojnost žen zatemněna, a to nejenom tím, že se ženy vyhýbají tomu, aby se staly matkami, aby mohly dávat a chránit nový život. V přijetí tohoto daru se však projevuje opravdová důstojnost ženy, v něm nachází svoje místo v díle stvoření: „Když tě Bůh povolal do života, doufal, že budeš moci poznat jeho dobrotu v tom, že ti připravil kolébku v srdci matky.“ (P. Henri Lacordaire OP)

Den matek připomíná, co je každý člověk denně dlužen své matce: to jest úctu a vděčnost. Především křesťanští mužové jsou povoláni k vděčnému pohledu na svoji matku i dívat se s úctou na všechny ženy. Poněvadž každá žena v sobě nese tajemství, že každému člověku byl darován život. Když žena v sobě objeví tento dar a od té chvíle začne prožívat svoji důstojnost, bude ochráněna od mnoha léček naší doby, které ponižují ženu ve jménu takzvané „svobody“ na objekt mužské žádostivosti, třeba nestydatým oblékáním, smilstvem, antikoncepcí a potratem.

Mnoho žen se dnes vydává na cestu možností rozvoje. Do mnoha povolání vnášejí svoje talenty a snaží se tímto způsobem o sebeuplatnění. Přesto se nikdy nesmí zapomínat na to, že Stvořitel jim dal tento dar, být matkou, což přispívá k rozvinutí osobnosti. Nespočívá snad právě v tom odpověď na hledání mnoha žen po naplněném životě?

Toto neplatí jenom pro tělesné mateřství. Když se žena zasvětila Bohu a poslechně volání po hlubším následování Krista a třeba vstoupí do kláštera, nebo když nemůže mít děti, je přesto povolána svým založením od Boha, aby byla matkou, a to duchovním způsobem – svým věnováním se bližním, darováním se, jak je to matkám jedinečně dané. Být tady více pro ji-

né než pro sebe samu, v tom spočívá specifikum ženy, které se liší od otcovského způsobu obětavosti. Projevuje se třeba ve dnech těhotenství, ale také ve dnech nemoci jejich dětí – vždy je připravena říci: „Ať trpím raději já, než moje dítě...“

Ve stáří může matka často znovu rozvinout své mateřství, teď zase v duchovní podobě – v péči o své vnuky a pravnuky. Role babičky má dnes nejvyšší význam, protože se mnoha mladším ženám vymlouvá jejich mateřská důstojnost tím, že se zsměšňuje jako „kariéra v domácnosti“. Od babiček se mohou ženy a jejich děti učit znovu daru mateřství.

Jejich ženská důstojnost rozkvetne, když budou Bohem svěřený život bránit a rozvíjet. Matka je první osobou, která rozhodujícím způsobem klade základ duši dítěte. Švýcarský pedagog Pestalozzi říká výstižně v tomto smyslu: „Pokoj matky je studnou zbožnosti.“

Většina lidí se naučila modlit se na klíně matky (nebo babičky). Tady je místo prvního zvěstování víry. Ty, které dávají život, jsou povolány také jako první ukázat cestu k věčnému životu a spolupracovat,

aby jejich děti jednou zdědily nebe. Cožpak se nenabízí v takových úkolech vznešená důstojnost, která nemůže být vyvážena ničím jiným na tomto pomíjícím světě?

Výchova dětí je mnohotvárným, náročným úkolem, který mnohé děti dokáží u svých rodičů ocenit teprve v dospělém věku. Svoji obětavostí, dobrotou a stálou péčí dává matka svým příkladem dětem do života významné vlastnosti. Děti potřebují vzor mateřství. To je nanejvýš důležité pro celistvý vývoj dítěte! Vždyť děti dneška mají být dobrými matkami a otci zítřka. Německá básnířka a konvertitka Gertrud von Le Fort píše: „Žádný pozdější vliv nemůže nahradit vliv matky nebo jej vymazat. Sestoupit k matkám znamená uznat utvářecí význam ženského vlivu na muže vůbec: Když padne muž, tak padne jenom muž, ale když padne žena, pak padne celý národ.“

Výchovné, formující úkoly matky jsou někdy velmi náročné, často až přetěžující. To nesmíme zamlčovat. O to vděčněji musí děti pohlížet na matku a také velkoryse odpouštět chyby. O to naléhavější je však také volání k matkám, aby se stále znovu osvěcovaly a posilovaly v modlitbě a přijímání svátostí, aby se všední povinnosti nestaly sklíčoví zátěží. Často to klade velké nároky, když matky a otcové po dlouhá léta nevidí žádné plody tvrdého zápasu o děti, které vychovávají. To volá o požehnání nebes, aby ve vytrvalé naději neopustili dobrou cestu, nýbrž uvěřili zaslíbení, jako kdysi svatá Monika: „Ti, kdo se jí v slzách, sklizejí se zpěvem.“ (Ž 126,5)

V denním uctívání nejblahoslavenější Panny Marie najdou matky zdroj pro zdar svého povolání. Bůh se mohl stát člověkem mnoha způsoby. Tím, že zvolil cestu skrze matku, chtěl tím také posvětit mateřství a nechat nově zazářit důstojnost všech matek. I když nejblahoslavenější Panně patří vzhledem k jejím přednostem mnoho čestných titulů, žádný z nich není větší než „Matka Boží“. V něm jsou obsaženy všechny přednosti

milostí, v něm nacházejí Mariina privilegia svůj základ. Tak říká svatá Terezie z Lisieux: „Ona je více Matkou než Královnou.“ Bůh si vyvolil neposkvrněnou Matku, aby ženy posílil v jejich poslání, aby jim ukázal jejich místo v díle spásy. V neposkvrněné Matce Boží se setkáváme s ideálem ženy a matky. Ona se stala svým svolením a svojí odevzdaností příkladem pro všechny matky, novou Evou, to znamená novou matkou všech živých.

Jak důležité je proto pro ženu, aby uctívala Matku Boží Marii, aby porozuměla vlastní důstojnosti, aby měla Přímluvkyni, která může účinně pomoci, aby se tomuto ideálu stále více přibližovala. Uctívání Panny Marie může ženu proměnit, aby své Bohem dané ženství a mateřství utvářela podle plánu Božího. V době zpochybňující Bohem danou důstojnost ženy je uctívání Boží Matky Marie o to naléhavější: „Ukaž nám důstojnost matky!“ – „Zjev nám hodnotu života!“

Prosme proto právě v mariánském měsíci máji, ať Matka Boží pomůže všem ženám, aby zachovávaly plán Stvořitele, a ať stojí po boku mužů, aby pročistili a posvětili svůj pohled na ženu. V každé ženě se určitým způsobem potkáváme s obrazem Matky Boží, který nás vybízí k úctě a k ušlechtilé odezvě.

Když ale žena už není ctěna jako matka, snadno se stane hračkou sobeckých zájmů a sama oslepne vůči Božímu plánu, který jediný může vést člověka k opravdovému štěstí. „Dejte mi křesťanské matky, a zachráním upadající svět,“ volá svatý papež Pius X. Tím vyjadřuje úctu, kterou církev svatá prokazovala ženám už v minulých dobách. V současnosti naproti tomu prohlašuje svět, že dříve byla prý ženám upírána jakákoliv důstojnost a dnes nadešel čas jejího osvobození. Papežovo slovo, jakož i stálé, jedinečné uctívání Matky Boží v dějinách křesťanství však mluví jinou řečí: Právě tak jako se dnes stupňuje tlak na matky, aby se zapojovaly do pracovního procesu, nebo se vytváří stále hrubší sexuální a medicínsky praktizované vykořisťování žen (např. náhradní mateřství), feministická hesla o „osvobození“ se demaskují jako nový způsob zotročení. Výstižně to řekl německý básník Friedrich Rückert (1788–1866): „Muži mohou vytvářet státy, národy však stojí a padají se svými ženami.“

Velká Británie zavádí politiku „dvou dětí“

Představitelé hlavních náboženství ve Velké Británii protestují proti zaváděné politice dvou dětí. Sociální příspěvky a výhody se mají od nynějška vztahovat pouze na první dva potomky.

V praxi se nové normy těžce dotknou vícedětných rodin, zejména těch sociálně slabších. Ačkoli ve Velké Británii zákon ještě nenutí k potratům, ve skutečnosti „bude mnoho žen nuceno volit mezi bídou a potratem,“ čteme v mezináboženském prohlášení.

Iniciátory protestu jsou anglikánští biskupové. Připojili se k nim rovněž představitelé dalších křesťanských vyznání, ale také židé a muslimové. Domáhají se okamžité revize nespravedlivého zákona, který se zcela jistě projeví na růstu chudoby mezi nejmladšími a na zvýšení počtu potratů.

Kromě toho vláda vysílá výrazný signál, že se děti rozdělují na více a méně důležité, v závislosti na jejich pořadí v rodině. Ve skutečnosti jsou všechny děti radostí pro rodinu a veřejným dobrem. Všechny si rovnou měrou zasluhují podporu, stojí v prohlášení britských náboženských představitelů.

Geneze britské politiky dvou dětí není zřejmá. Vláda se odvolává na nezbytnost škrťů v rozpočtu. Už dlouho však po těchto opatřeních volala ekologická hnutí. V roce 2007 postuloval takové řešení think tank (nezávislý výzkumný institut – pozn. red.) *Optimum Population Trust* s tvrzením, že vysoká porodnost je jednou z hlavních příčin znečištění životního prostředí a klimatických změn.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 13. 4. 2018

Úpadek naší společnosti souvisí podstatně s tím, že „genderová revoluce“ postavila na hlavu pořádek stvoření. Žena už nemá být ženou, muž má odložit své mužství. Kdo by chtěl zachránit společnost, musel by pracovat na tom, aby odporoval této ďábelské revoluci, nejdříve ve svém životě, rozvíjením Bohem svěřeného povolání k mateřství a otcovství. Tvůrčí, vzájemné zaměření muže a ženy s doplňujícími se vlastnostmi, zvláště v ohledu na předávání a výchovu lidského života znamená uvědoměle žít, a to ve společnosti, která popírá základní poznatky přírody a božská přikázání, například zpochybňováním nerozlučitelnosti manželství nebo takzvaným „partnerstvím stejného pohlaví“.

Je tedy dostatek důvodů – právě v naší době, abychom oslavovali „Den matek“.

Tento den by se neměl odbyt povrchně, jenom kytičkou květin. Měl by být spíše pozváním, abychom znovu objevili, jaká důstojnost je dána ženě jako matce. Když si toto uvědomíme, stane se nám naléhavou věcí, abychom pěstovali úctu k ženám a stálou vděčnost k matkám pro blaho celé společnosti. Tato vděčnost je úkolem pro každý den života. Vyjadřuje se denní modlitbou za rodiče. A až rodiče ve stáří potřebují pomoc, pomáhat jim v křesťanském duchu v rámci možností, zvláště matce, která se po léta vytrvale starala o své děti. Nakonec nemají děti zapomenat na své rodiče, ani když je smrt rozdělí. Projevit vděčnost modlitbou za klid jejich duší, péči o jejich hroby.

Den matek má být ale také pozváním pro ženy samotné, aby si lépe uvědomily svoji vlastní, Stvořitelem danou roli a pokusily se ji uskutečňovat, aby dosáhly skutečně naplněného života, což se nemůže stát bez Božích přikázání a bez odevzdanosti do Prozřetelnosti. V úvodu zmíněná myšlenka svatého Augustina dává pravý pohled na naši vlastní matku a ženě samotné pohled na sebe: „Za všechno, čím jsem, vděčím svoji matce.“

Z *Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus* 5/2016
přeložil -mp-

Srdce matky

Láska k Bohu jde vždycky ruku v ruce s láskou k bližnímu

I. Láska svatého Paschala k chudým a trpícím nouzi

Paschal Baylon miloval všechny chudé a malé, světem pohrdané. Všechny, kteří pláčou, nařikají a potřebují pomoc a útěchu, miloval tou nadpřirozenou láskou, která podle slov Svatého otce Františka překonává lásku matky silou a sladkostí.

1. Už v nejranějším mládí se projevovala láska malého Paschala. Podporován milostí, tento přirozený sklon stále narůstal a v řádu našel opravdové pole své působnosti. Už brzy po svatých slibech mu byl svěřen úřad vrátného a tím také na něho přenesena starost o chudé, starost, která obzvláště odpovídala jeho sklonům.

2. Přes svoji vnější chudobu a právě kvůli své vnitřní oproštěnosti od věcí tohoto světa byli otcové přísného směru svatého Petra z Alcantary velmi dobročinní.

Co u nich jedna ruka přijala, podala ta druhá prosícím. A tak se staly jejich kláštery útočištěm chudých z celé-

ho okolí. Paschal se pohyboval s celým zástupem potřebných jako pilný dodavatel. A aby nepropustil nikoho nenasyčeného, způsobil zázrak, jak to udělal i jeho božský Mistr. Považoval se za sluhu chudých. V každém spatřoval Pána, který má nárok na jeho čas a jeho služby. Nepatřil sobě, nýbrž chudým, kteří ho využívali a podle všeho na něho často kladli i nerozumné požadavky.

To ho ale neodradilo. On téměř nemohl žít bez svých chudých, a když byl v poslušnosti přeložen do jiného kláštera, který chudí málo navštěvovali, přišla na něho určitá nostalgie. A on, který si nikdy nevolil místo pobytu, prosil jen Boha, aby mu vrátil jeho chudé. Čím větší byl počet přicházejících, o to byl spokojenější.

3. Když bratra Paschala pozorujeme při jeho práci, upoutá nás především chytře rozlišování, se kterým konal.

Dalo by se věřit, že při převelike snaze poslouchal jenom hlas svého srdce, naslepo rozdělával vpravo a vlevo, hned

tu a hned tam udělal něco opačně. Nic takového.

Paschal následoval ve všem věrně radu Písma svatého, která doporučuje také v lásce pořádek.

S velikou pečlivostí dbal na různé poměry, přihlížel k požadavkům každého jednotlivce. Rozdělával své četné prosebníky do různých tříd, aby jim lépe mohl pomoci, aniž by tím vznikla nedůvěra nebo se někdo cítil ublížený či odstrčený. Každý dostal, co mu patří. A jako přídatek – něžné pohledy lásky. První třídu nebo stupeň tvořili

ti chudí, kteří přicházeli denně,

aby v klášterním dvoře dostali svoji stravu. Ale dříve než si všimneme rozdělávání, chceme vyhledat bratra v kuchyni, kde stojí u obrovského kotle. V určitých dnech chyběly kuchařovi různé věci. Co teď? Jak bychom mohli připravit polévku pro šedesát hostů s velkou chutí do jídla? To byl úkol, který zůstával záhadou; jenom světec jej mohl rozluštit. On měl recept: svoji neotřesnou důvěru v božskou Prozřetelnost. Tato důvěra, tato živá víra, která podle svatého Písma hory přenáší, způsobila také, že to, čeho byl nedostatek, se pod jeho rukama podivuhodně rozmnožilo.

Jeden z bratří kláštera, kde Paschal žil, vyprávěl, že byl jednou nevitáným svědkem zázračného rozmnožení. Toho dne neměl Paschal skoro nic, aby dal k jídlu byt jenom deseti chudým.

„Dej pozor, jak si pomůže,“ mluvil jsem sám k sobě potichu. Se svým obvyklým klidem posbíral Paschal v klášterní jídelně zbylé kousky, hodil je do kotle s hrstí soli a zalil několika kbeliky vody. Přistoupil jsem k němu a řekl se smíchem:

»Bratře Paschale, toto jídlo žaludek vašich strávníků jistě nezatíží!«

»Nedělejte si starosti!« odpověděl přátelsky. »To je věc Boží!«

Rozdělávání bylo pro Paschala opravdovou radostí!

Přátelský výraz tváře dodával jeho daru dvojnásobnou hodnotu. A tak rozdělával tím, že neúnavně nabíral, tomu milé slovo útěchy, tomu druhému dobrou radu, nebo se vypytl na nepřítomné či nemocné. I když toto divadlo bylo denně stejné, přece bylo také denně nové novými vynálezy lásky, kterými se Paschal ob-

Indičtí biskupové o neslučitelnosti jógy s křesťanstvím

Církev syrsko-malabarského ritu působící v Indii publikovala nótu, ve které vysvětluje, proč je jóga nekompatibilní s křesťanstvím. Syrsko-malabarský ritus je nejstarší ze tří katolických ritů Indické biskupské konference. Nóta pod titulem „Jóga a katolické krédo“ byla vypracována komisí pro nauku víry při biskupské konferenci v eparchii Mananthavady. V indických školách se totiž výuka jógy stala povinným předmětem a „hinduističtí nacionalisté,“ piší syrsko-malabarští biskupové, „se tak pokoušejí využít jógu ke svým politickým a sektářským cílům. Její praktikování však nelze přirovnávat k působení Ducha Svatého,“ čteme v nótě syrsko-malabarské církve. Jóga je relaxační mentální a tělesné cvičení rozšířené po celém světě. Podle hinduistického náboženství je to duchovní cesta k se-

tkání s božstvím. Indičtí intelektuálové již delší dobu poukazují na skutečnost, že je tak popírána náboženská svoboda a nerespektováno náboženské citění menšin. Zmíněná komise syrsko-malabarského ritu v čele s Mons. Josephem Kallarangattem podotýká, že „jóga nenechává prostor pro Boha ani tehdy, zaobírá-li se duchovními zkušenostmi lidí. Jóga sice vznikla mimo indické náboženské prostředí, ale později přijala některé tóny hinduismu, ve kterém dominuje kasta bráhmanů.“ Syrsko-malabarští biskupové varují před rizikem, že se „tělesná cvičení stanou samoúčelnou idolatrií, když je prožitek, který z nich plyne, přičítán působení Ducha Svatého“. Zprávu přinesla katolická agentura *Asia News*.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 7. 4. 2018

klopoval. Kromě denních hostů se objevovali u klášterní brány také

cestující chudí.

A nebylo jich málo v tehdejší době, kdy jenom zřídka potkali nějaký hostinec. Byli to chudí řemeslníci, učedníci a invalidé, kteří dávali přednost dobrodružnému potulování před dusným uzavřením v nějakém špitálu. Vyskytovali se v celém Španělsku. Všichni také dříve nebo později zaklepalí na pohostinnou bránu. Všude se jim ale nedostalo přátelského přijetí. Tímto způsobem se rozšířila pověst o našem světcí a přirozeně rostl počet jeho klientů. Paschal, který měl jemný smysl pro takt, spojoval s materiální almužnou vždycky daleko vzácnější, duchovní dar. Mnozí z jeho denních hostů už dlouho neznali základní náboženské pravdy a úplně se zapoměli modlit. Zvláště se to projevovalo u těch, kteří přicházeli z Francie a tam žili mezi bludaři a nevěřícími. Paschal je poučoval. A u tohoto trpělivého učitele získali nejenom pouhé vědomosti o spáse, nýbrž byli naplněni novou horlivostí, aby plnili své křesťanské povinnosti.

Nyní přicházíme ke třetí skupině potřebných, které počítal Paschal ke svým zákazníkům, a to byli

chudí studenti,

kteří se ve Španělsku vyskytovali po stovkách. Španělsko bylo zemí doktorů a učenců, ve velkých městech studovali na univerzitách nebo jiných vysokých školách. Sice existovaly k jejich podpoře četné nadace, ale i ti studenti, kteří využívali dobrodiní nějakého stipendia, ještě namnoze strádali. A kolik ještě zůstalo těch, kteří neměli žádnou podporu! Sám Bůh ví, kolik toho museli tito chudí přetrpět, dříve než jim bylo umožněno po složení zkoušek najít odpovídající zaměstnání. Co o tom Paschal slyšel, dotklo se jeho srdce. A nezanedbal těmto všem pomáhat. Byli to zjevně jeho oblíbenci. Také je obsluhoval ve svém vlastním pokoji v době, kdy nebylo nebezpečí, že by se setkali s ostatními chudáky. Tak šetřil jejich sebevědomí, povzbuzoval je a získával jejich duše pro Boha, když se třeba v neštěstí od něho odklonili.

Žádný druh bídy nešel pozornosti tohoto služebníka chudých. Zvláště politováníhodnými a soucit zasluhujícími se mu jevíli ti, kteří po pozemském blahoby-

**Svatý Paschal Baylon
(16. 5. 1540 – 17. 5. 1592)**

je patronem všech ctitelů Nejsvětější svátosti všeobecně, ale také patronem věčného uctívání v duchu a pravdě, jak poznáváme z tohoto obrazu: Monstrance, před níž Paschal klečí, nestojí na oltáři, nýbrž na mracích! To chce říci: Paschal měl Svátost oltářní ve svém životě stále v duchu před očima – a Pán mu daroval, když jeho život byl stálý sebezápor, milost duchovního vidění Boha!

*„Nejmilejší Ježíši, ty jsi zde.
V modlitbě klečím před tebou.
Pohlédni na mne a požehnej mi!
Chci tě ze srdce milovat!“*

tu upadli do chudoby a bídy. Nečekal, až tito zahanbení chudí mu vypoví své doznání, vycházel jim vstříc. Jeho slova pronikala něžně a mile do jejich zahořklých srdcí. K četným prosebníkům přičítáme

lidí z města a okolí,

kteří klepali na bránu kláštera, aby získali léčivé byliny a voňavé rostliny, jež Paschal sám pěstoval pro nemocné v klášterní zahradě.

II. Obtíže při vykonávání Paschalovy služby lásky

Jsou to obtíže, které vyplývají z povahy věci samé a z různosti lidí.

Nesmíme se nad tím pohoršovat, protože ti, kdo mu tyto obtíže působili, byli podobně jako on výborní řeholníci a přátelé chudých a trpících nouzí.

1. Paschal měl potíže tu se zahradníkem, tu s kuchařem nebo se sběrači almužen, tu s bratry, kteří jeho štědrosti, již považovali za přehnanou, chtěli vymezit hranice. Osvědčen v duchovním boji Paschal odpověděl:

„Uklidněte se! – Bůh se postará a nechá narůst novou zeleninu!“

A skutečně: Zahrada se podobala ploše, kterou nikdo nemohl vyčerpat, i když se z ní tolik odebíralo. Pod Paschalovými rukama se množily zázraky. Ty navečer otrhané záhony se rozvinuly znovu během noci. A záhony ráno neukazovaly žádnou stopu po zrušení z večera.

2. Správce kláštera vypráví ve své svědecké výpovědi:

„Byl jsem jednou večer u klášterní brány, když se k blaženému blížil zástup dětí a prosily ho o listy nějaké rostliny pro nemocné.“

„Ubozí malí!“ odpověděl Paschal. „Jak rád bych vám nějaké dal, ale žel nemám. Přesto se však podíváme!“ Hledal a našel plnou hrst listů, které dětem přátelsky rozdělil, načež malí prosebníci s uspokojením odešli.“

3. „Když jsem se následujícího rána vrátil z obchodu, potkal jsem lidi, kteří si zase žádali od Paschala stejné listy. „Neztrácejte čas!“ řekl jsem jim. „V celé zahradě už není ani lísteček z toho druhu. Viděl jsem včera na vlastní oči, že poslední listy odnesly děti včera večer.“

Mezitím přišel Paschal. A potom, co vyslechl přání prosebníků, viděl jsem ke svému údivu, že se vydal na cestu do zahrady. Můj údiv se proměnil v ohromení, když jsem zpozoroval, že onen záhon, na kterém včera večer nebylo ani stéblo, byl pokrytý zeleninou a zelenými listy.“

Závěr

Paschal poznal pod chudobou skrytou velikost! Patřil k těm, o nichž Písmo svaté říká: „Blahoslavený, kdo má pochopení pro potřebné a chudé!“

V jeho očích byl chudák viditelným obrazem ubohého, trpícího Spasitele. A jeho světlem víry ozářený pohled poznal v lásce k chudým nejjistější záruku věčné blaženosti.

*Z Dienst am Glauben 3/2017
přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Utěšování ženy kvůli nepřítomnosti syna

Paní, myslím si, že prožíváte smutek: nicméně ačkoliv si velice přejí Vaši radost, Váš duchovní pokrok je pro mne důležitější, takže Vás raději vidím snášet zkoušky s trpělivostí, než abyste žila v klidu a oddanosti. Bůh je více potěšen podrobením se utrpení, než vděkem v hojnosti. Pamatujte na utrpení naší Paní: V průběhu samotných pašijí, při srdce probodávajícím pohledu na Syna vedeného na popravu jako zločince, nesoucího těžký kříž na svých ramenou a tak proměněného, že Ho sotva poznává, trpěla více než kterákoliv matka u svého potomka ve světě oddělená od svého dítěte. Pomyslete, jaká musela být její muka, když viděla toho, kterého milovala více než sebe, takto odcházet ze života! Co musela cítit, když toho, který byl zároveň Synem Božím a jejím vlastním dítětem, držela mrtvého ve svých rukách, když skončila všechna jeho krutá mučení! A pak znovu, po Kristově zmrtychvstání a vystoupení do nebe, když byla oddělena od Něho dlouhá léta, pocítovala jeho nepřítomnost mnohem intenzivněji, než jiné matky pocíťují odloučení od svých synů, neboť její náklonnost byla větší než u kterékoliv jiné matky.

Pokud požíváme slávu služebníků naší Paní, neměli bychom sdílet její bolesti? Když hledíme na to, jak stojí u nohou na-

šeho Pána ukřižovaného, kontemplujme s duší naplněnou žalem, jak byla naplněna její, neboť nařikající nemůžou mluvit povrchně. Ať tedy ti, kteří si přejí být sjednoceni s blahoslavenou pannou a jejím Synem, touží po sdílení jejich utrpení. Kdy v tomto světě byla náklonnost chtěna k této Matce a Synovi? Nebylo utrpení vždy svázáno s radostí, kterou měli? Jejich život nebyl než bolestiplným vyhnanstvím a těžkým křížem; než opustili tento svět, zakusili jen utrpení. Nakonec spočinuli v pokoji, ale ani dnes si nepřejí, aby jejich následovníci na to mysleli, ale aby zkoušky trpěli, když žijí zde na zemi.

Naše odpočinutí je uchováváno pro budoucnost a bude zajisté sladké. Nyní pracujme statečně. Náš Pán má již mnohé, kteří sdílejí jeho stůl, ale někteří mají podíl na jeho utrpení, a je na nás, abychom byli mezi těmito několika vyvolenými, zda budeme započítáni mezi jeho přátele. Pomozme Mu vypít jeho kalich, neboť to ukáže, že Ho vážně milujeme. Není jednoduché být přítelem Ježíše Krista. Utrpení nesené pro Něho je jediný jistý způsob k otestování pravosti pravého a falešného přítele. Ačkoliv může být doušek hořký, stejně jej vypijte - myslete na Toho, pro kterého si jej berete; jak brzy jeho chuť odplyne; jakou dostanete odměnu, a bude chut-

nat tak sladce, že si budete stěžovat, že je Vám zde dáno tak málo. Učte se milovat Boha, jako On Vás miluje, a vezte, že Vás opravdová láska plně odevzdá Jemu a nenechá si nic pro sebe. Nebojte se položit se zcela do jeho náruče, vzdát se sebe zcela pro Něho, neboť jeho náruč je bezpečná a všechno ostatní zajisté pomine. Náš Spasitel řekl: „Kdo miluje svůj život, ztratí jej; a kdo nenávidí svůj život, uchová si jej.“ (Jan 12,25) Nestarejte se o přítomnost, jak činily mnohé, které nakonec byly pokoušeny; ale pozvedněte své oči k nebi, pro které jste byla stvořena, a modlete se, abyste se tam mohla dostat, ať je cena jakákoliv. Žádní, kteří tam již jsou, neprošli světem skrze větší utrpení, než máte Vy; pokud někteří museli méně snášet, jejich utrpení bylo nesrovnatelně vážnější v očistci, neboť náš Pán určil, aby nikdo neměl účast na jeho radostech, kdyby nesdílel jeho utrpení. Zachovával toto pravidlo u všech duší, které Ho milovaly, tedy nestěžujme si na to, ani se nepocíťujme ublížení, ačkoliv jsme měli možnost projít životem bez sdílení bolesti, jež On a jeho Matka snášeli. Toto je cesta do nebe, jděme po ní; je to očištec našich duší, nechápejme jej příliš těžce. To je to, čím musí Boží přátelé projít; nechejme toho, kdo chce, ať stráví svůj život v radosti. Náš Pán nám řekl, věda, co přijde: „Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a nařikat, ale svět se bude radovat: budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina: ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje.“ (Jan 16,20-22) Toto jsou slova našeho Pána, a kvůli radostem, které mají přijít, zapomeňte na současné trápení a trpělivě počkejte, až uvidíte našeho Pána, který přijde dříve, než Ho budete očekávat.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

Evangelium - Jan 17,11b-19

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je

zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcují, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

*Z Letters of Blessed John of Avila.
Stanbrook Abbey, Worcester.
Burns & Oates LTD., 28 Orchard
st. London. W. 1904 (str. 81-84)
Přeložil -jn-*

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (6)

2. Zjevení (Pátá část)

V polovině května oslovil Bruna don Mario Sfoggia z farnosti Všech svatých a poprosil ho o dovolení, aby ho směl jednoho dne doprovodit k jeskyni. Domluvili se na 23. květen. Měl být přítomen také Luciano Gatti, přítel, kterému kněz pomáhal k jeho konverzi, ale ten se opozdil. Proto se don Mario a Cornacchiola vypravili do Tre Fontane sami. Vkleče, dva metry od kamene, na němž se květy, jež zde položila Isola, zdály být ještě čerstvé, se začali modlit růženec. Když skončili bolestný růženec, pokračovali modlitbou růžence slavného, a to s úmyslem, „aby Panna Maria triumfovala“. A brzy poté se ona sama objevila, usmála se, uklonila a pak odešla stejnou cestou jako 12. dubna.

Don Sfoggia zvolal: „Řekněte mi, přišla, je to pravda?“

Bruno s dojetím odpověděl: „Ano, otče, přišla, usmála se a odešla.“

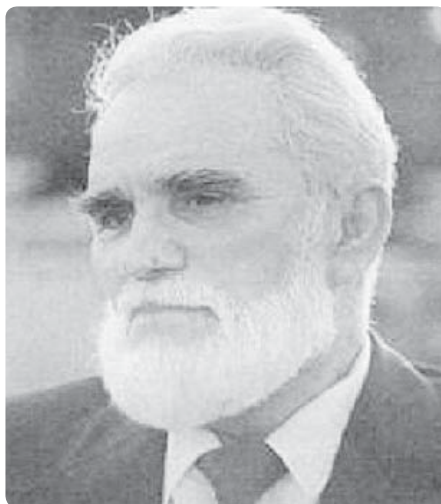
Nato kněz řekl: „Viš, Bruno, že jsem to pochopil? Odpusť, že ti tykám, ale je to snadnější, abychom si lépe rozuměli. Neviděl jsem ji, ale pochopil jsem to. Viděl jsem tvůj pohled v extázi. Vnímám, jak jsi byl celý vzrušený, jako by tebou projel elektrický proud, cítil jsem její přítomnost. Ano, je pravda, že jsi ji 12. dubna viděl. Ano, můj drahý Bruno, je to pravda. Cítíš tu vůni? Dokončeme modlitbu růžence.“

Když skončili modlitbu celého růžence, don Sfoggia začal vstupovat do jeskyně a vystupovat z ní a přitom hluboce vdechoval. Na Brunovu zvědavou otázku odpověděl, že se snaží postřehnout, zda se nejedná o vůni eukalyptů,⁽¹⁾ ale že čím více ji vnímá, tím více je přesvědčen, že jde o vůni, kterou zde zanechala Panna Maria.

V té chvíli k nim dorazil Luciano Gatti. Don Sfoggia ho požádal, aby vstoupil do jeskyně a řekl mu, jaký má dojem: mladík mu potvrdil, že jde o vůni květů.

V tom okamžiku se kněz obrátil ke Cornacchiolovi a objal ho: „Bruno, musím ti to říci. Nevím, co zakouším, ale cítím, že jsem s tebou svázán jakousi tajemnou silou.“

On z toho zůstal ohromen. V poselství 12. dubna mu totiž Panna Maria dala další příslib: „Ty předáš tyto věci Svatosti Otce v čase, který ti bude zjeven knězem, jenž bude tvým vůdcem. Já ti ho pošlu ve vhodný čas. Rozpoznáš ho, že se pocítí s tebou svázán a že to vyzná navenek.“⁽²⁾

Bruno Cornacchiola

Dne 27. května byla kvestorem Říma poslána policejnímu řediteli tato shrnující zpráva:

„Včera v pozdním odpoledni se v oblasti čtvrti EUR⁽³⁾ rozšířila zpráva, že jistý Cornacchiola (*sic!*) Bruno, zřejmě protestant, zatím neidentifikovaný, když si hrál s dětmi, zřejmě jeho syny, v eukalyptovém lesíku v uvedené výstavbě, měl uvidět nejsvětější Pannu, jak sedí na kameni v jakési jeskyni, která se tam nachází. Proto se na to místo odebrali místní věřící, aby vzdali úctu Panně Marii.“

Policisté místního komisařství pak vykonali úřední prohlídku místa a zabavili zde lístek papíru, který 23. května připev-

nil Cornacchiola hřebíkem na zdi u vchodu do jeskyně. Text ještě dýchá rozrušením, které vizionář zakoušel:

„V této jeskyni se mně spolu s dětmi dne 12. dubna 1947 zjevila Matka Boží a pokárala mě, že jsem ji pronásledoval, neboť jsem se stal Božím nepřítelem a přívržencem protestantské sekty. Láskyplně mě vyzývá, abych se navrátil do katolické, apoštolské a římské církve, slibuje požehnání a uzdravení všem těm, kdo sem s vírou vstoupí a posypou se touto požehnanou zemí, a vyzývá mě, abych se mnoho modlil za nevěru. Milujte se – řekla – a my se milujme stále pro dobro celého světa. Cornacchiola Bruno.“

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Tj. stromů, které rostou v parku v Tre Fontane. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Důvod, proč Panna Maria nazývá papeže Svatosti Otce, vysvětluje Bruno tímto způsobem: „Boží slovo nám říká: »Bud'te svatí, protože já jsem svatý.« Při křtu jsme všichni byli posvěceni a výzva, abychom byli svatí, platí pro všechny, avšak zvláště pro toho, kdo reprezentuje Ježíše. On řekl Filipovi: »Kdo vidí mě, vidí Otce« a »Já a Otec jsme jedno«; a Šimonovi dal jméno »Kefas«, Petr, a řekl: »Ty jsi Petr a na té skále zbuduji svou církev.«
- ⁽³⁾ Je to specifická čtvrt v jižní části Říma, vybudovaná italskou vládou na přelomu 30. a 40. let minulého století. [pozn. překl.]

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Dnes vás vybízím, abyste s Ježíšem žili svůj nový život. Ať vám Vzkříšený dá sílu, abyste ve zkouškách života byli vždycky silní a v modlitbě oddaní a vytrvalí, protože vás Ježíš svými ranami spasil a vzkříšením vám dal nový život. Modlete se, dítko, a neztrácejte naději. Ve vašich srdcích ať je radost a mír a svědčte o radosti, že jste moji. Já jsem s vámi a všechny vás mám ráda svojí mateřskou láskou. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

Medžugorje 25. dubna 2018

Sedm darů Ducha Svatého (1)

Církevní tradice vypočítává sedm darů Ducha Svatého, které jsou vyjmenovány ve Starém zákoně prorokem Izaiášem (ale spoň v řeckém překladu Septuaginty): „Duch Páně se usídlil v něm [v Mesiáši]: Duch moudrosti a rozumu, Duch rady a síly, Duch vědění a zbožnosti, Duch bázně Boží.“

O významu jednotlivých darů byly sepsány celé knihovny. Skutečně jednotlivá interpretace se neprosadila. Sám Tomáš Akvinský vykládá jednotlivé dary ve svých různých dílech pokaždé jinak (dokonce uvnitř *Summy Theologiae* existují mezi *Prima Secundae* a *Secunda Secundae* značné rozdíly).

Následující text uvádí vysvětlení různých autorů společně a nevyzvedává přirozeně žádný nárok na jedinečnost. Cílem je spíše vybrat z různých interpretací tu, která na jedné straně činí zřetelnou podstatu darů pro dnešní všední dny a na druhé straně ukazuje vnitřní propojení darů: Kdo má první dar, potřebuje druhý. Druhý zase vede ke třetímu atd. Kromě toho se pokoušíme podstatné jádro jednoho daru shrnout do krátké výstižné věty.

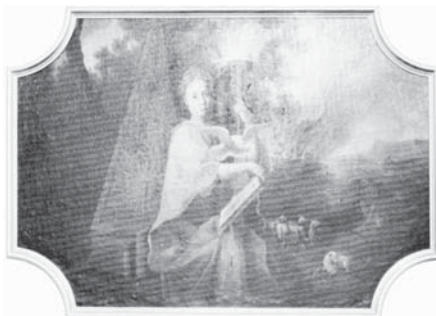
Moudrost: Vědět, co je důležité

Sapientis est ordinare. Moudrému přísluší, aby uspořádal. Stále znovu Tomáš cituje tuto Aristotelovu větu, když se jedná o to, vysvětlit, co to moudrost vůbec je. Moudrý není ten, kdo mnoho ví, nýbrž ten, kdo ví, co je důležité, a když z toho vychází, je schopen své ostatní vědění uspořádat do většího kontextu. Moudrost znamená vědět, co je důležité. Moderně řečeno: Dát správné priority, vědět, co je hodnotné, aby se tomu věnoval čas, ne utápět se v banalitách. Moudrost je tedy více než pouhé vědění, ale především je méně než „mnohé vědění“. Ten, kdo staví dobré roboty a zná botanické názvy všech rostlin, ví toho jistě mnoho a může být dobrým vědcem, ale přesto nemusí být ještě moudrý. Moudrost hledali filosofové (nazývali se přáteli moudrosti), protože měli vhléd na důležité otázky života.

Když se podíváme do našeho dnešního světa, je brzy jasné, že existuje málo

věcí, které by byly důležitější než moudrost. Jsme mistry v mnoho-vědění, ale víme, co je v životě vůbec důležité? Do čeho vkládat priority? Do povolání? Do sportu? Do zdraví? Do zálib? Do vztahů? Do spirituality? V plnosti našeho vědění jsme ztratili orientaci, co je skutečně důležité.

Bylo by přece zajímavé vědět, co je pro můj život důležité v očích Božích... A už jsme u darů Ducha Svatého. Dar moudrosti není nějaké zvláštní vědění, které má být pro nás lidi důležité. Spíše nám dá-

Duch moudrosti

vá podíl na božském pohledu, který nám umožňuje vidět, co je v Božích očích pro můj život skutečně důležité. Co tedy je skutečně důležité?

Vezměme si za příklad pronikavého působení tohoto druhu moudrosti svatého Františka. On se stal moudrým v okamžiku, kdy z Boží perspektivy poznal, co je opravdu důležité v jeho životě: Není to bohatství a uznání, ale upřímná odevzdání Bohu, následování Krista pokud možno co nejradikálnějším způsobem. Toto poznání změnilo celý jeho život. Ale tento druh nadpřirozené moudrosti nacházíme u všech svatých: U blahoslaveného Johna Henryho Newmana, který obětoval svoji kariéru, protože poznal, že je nejdůležitější upřímné hledání pravdy. Stejně tak u dětí-vizionářů z Fatimy, které náhle obětovaly svoje volno pro růženec a pokání, protože jim setkání s Pannou Marií ukázalo, co je skutečně důležité.

Každý svatý měl dar moudrosti a také my jej potřebujeme na prvním místě. Zcela konkrétně ve všedních dnech. Dary nejsou žádný automatismus. Dávají nám pouze schopnost k božskému vidění. Ve stavu milosti můžeme poznat, co je skutečně důležité v životě (neděláme to auto-

maticky), totiž náš vztah k Bohu, život ze svátostí, prohloubení naší víry, četba Písma svatého. Ve světle těchto darů Ducha Svatého se ukazuje naše víra jako moudrost ve vlastním a nejvyšším smyslu.

Pavel říká: „Mluvíme právě o moudrosti mezi dokonalými, ne však o moudrosti tohoto světa ani vládců tohoto světa, (...) ale podle toho, co je psáno, zvěstujeme, co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, co nevěšlo do srdce člověka, vše, co Bůh připravil pro ty, kdo ho milují. Neboť to právě nám Bůh zjevil prostřednictvím Ducha.“ (1 Kor 2,6.9-10)

A tím přicházíme bezprostředně ke druhému daru.

Rozum: Rozumět, proč a k čemu je to důležité

Vědět a rozumět není totéž. Mohu vědět, že číslo pro výpočet obvodu kruhu je $\pi = 3,1415926\dots$, ale nerozumím tomu číslu. Mohu vědět, že ve větší výšce voda rychleji vře, aniž bych věděl, co je toho příčinou. A nějaký manžel může vědět, že jeho žena ho miluje, ale někdy musí dodat, že nerozumí proč. Vědět a rozumět jsou různé věci; rozumět je více než vědět. Při vědění stačí jistá znalost, že něco je fakticky tak a tak. Abychom něčemu rozuměli, musíme vědět, proč nebo k čemu je to tak, jak to je. Podle západního pojetí je právě zvláštní předností člověka, že se nemusí ptát jenom na faktický stav věcí (jak tomu je), ale že může vyzkoumat, proč a k čemu je ta skutečnost, že může přijít na základ věcí, probádat jejich podstatu, proč a k čemu je to důležité.

Duch rozumu

Jestliže moudrost spočívá v tom, vědět co je důležité, pak požaduje moudrost sama ze sebe své doplnění, proto-

Kardinál Duka jmenován papežským legátem na oslavy do Poznaně

že co je pro někoho důležité, tomu chce nutně také rozumět. Když je pro někoho důležitá filatelie, tak se nespokojí jenom s tím, že známky sbírá – nejde mu přece jenom o sbírání –, nýbrž chce vědět, odkud známky pocházejí, jak jsou cenné, nebo jak byly zhotoveny atd. A opravdový matematik se neučí jenom strnule 20 desetinných míst čísla π (pi), nýbrž pátrá po důvodech a vysvětlení, proč pi je právě pi. Rozum se zamýšlí nad pochopením, proč a k čemu je něco důležité.

Stejně je tomu také u moudrosti jako daru Ducha Svatého: stanovit si ve svém životě správné priority a poznat, co je důležité – totiž moje víra, moje povolání k přátelství s Bohem atd. To mě vede k tomu, abych chtěl stále hlouběji a hlouběji rozumět, proč je naše víra taková, jaká je. Jaké jsou souvislosti mezi jednotlivými pravdami víry. Nejenom vědět, že se Bůh stal člověkem, nýbrž porozumět, proč si zvolil tuto cestu spásy. Nejenom vědět, že se křtem stáváme dětmi Božími, ale porozumět, jaký jedinečný intimní vztah tím k Bohu máme. Nejenom vědět, že Bůh je náš Stvořitel, ale pochopit, jak radikálně jsme se stali závislími na Bohu. Nejde přitom jenom o prohloubení učení katechismu, nýbrž znovu o společný pohled z perspektivy Boží, který mezi pravdami víry náhle nechává zazářit souvislosti, které by pouhému lidskému přemýšlení o Bohu byly nedostupné. Že Bůh je láska, to věříme, protože nám to Bůh zjevil; jde o moudrost. Pro čistě lidské myšlení člověka stojí tato výpověď spíše v protikladu s naší každodenní zkušeností utrpení. Ale dar rozumu nám dává pochopit, jak je tato pravda v soulahu se vším ostatním, co o Bohu věříme; proč musí být proto Bůh láska a k čemu to vede v našem životě.

Nádherným příkladem pro dar rozumu je svatý Tomáš Akvinský. On byl obrem v daru moudrosti, ale ještě větším gigantem je v daru rozumu. Jako nikdo jiný viděl souvislosti mezi různými pravdami víry a vysvětloval důvody pro přiměřenost určitých pravd o spásě. Že jde přitom o dar Ducha a nikoliv o intelektuální pílí, nám ukazují mnozí jiní svatí, např. názory malé svaté Terezie, která úplně jiným způsobem, ale stejně hluboce, bez studia teologie, přišla k jasnému porozumění toho, o čem naše víra pojednává.

Papež František jmenoval kardinála Dominika Duku svým zvláštním legátem na oslavy 1050. výročí prvního biskupského stolce na polském území. Probíhat budou v Poznani ve dnech 22.–24. června 2018.

Poznaňská diecéze je historicky první diecézí na polském území. Ustanovena byla v roce 968 jako misijní biskupství podléhající přímo jurisdikci Svatého stolce. Došlo k tomu dva roky po křtu knížete Měška I., na nějž měla podle kronikářů významný vliv jeho žena Doubravka, dcera českého knížete Boleslava I. a neť sv. Václava.

Prvním biskupem se stal Jordán, jmenovaný papežem Janem XIII. Nelze vyložit, že i on přišel do Poznaně z Čech, v doprovodu kněžny Doubravky. Další souvislost s českou historií však nebyla podobně chvályhodná. V roce 1038 při Břetislavově výpravě do Polska byla poznaňská diecéze zplundrována. Cenné poklady a relikvie uloupené ve Velkopolsku pak pražský biskup Sever, který se nájezdu osobně zúčastnil, uložil v katedrále sv. Víta v Praze. Tak se do pražské katedrály dostaly mimo jiné relikvie sv. Vojtěcha ukradené v Hnězdu.

Podle www.radiovaticana.cz

Rada: Správně reagovat

Vědět, co je důležité, rozumět, proč a k čemu je to důležité. Moudrost a rozum, obojí musí být zasazeno do konkrétního života – a to nám umožňuje další dar, totiž rada.

Na první pohled bychom si mohli myslet, že dar rady je schopnost radit jiným lidem v soulahu s názorem Božím pro jejich život. Radit zoufalým – cožpak to není jeden ze sedmi duchovních skutků

Duch rady

milosrdenství? Dar duchovního provázení jako lidské sluchátko Ducha Svatého. Ale je to opravdu dar, který má každý křesťan? Nebo je dáno toto zvláštní nadání jenom některým lidem? Teologie skutečně přičítá takový dar rady spíše k tzv. charismatům, než ke klasickým darům Ducha Svatého.

Svatý Tomáš Akvinský používá pojem *consilium* – takové je latinské slovo pro radu – všeobecně pro proces přemýšlení, které předchází rozhodnutí. Ve studiu *consilium* se radí člověk se sebou samým, hledá možné způsoby jednání, aby

pak zvolil nejlepší řešení. Příklad: Konec týdne mám volný, mohu zůstat doma a surfovat na internetu, jít na koupaliště, nebo jet do hor. Před rozhodnutím uvažuji, v ideálním případě se dokonce poradím s přáteli, abych optimálně reagoval na danou situaci.

Právě tady se uplatňuje dar rady: Rozšiřuje náš horizont, takže člověk ve svém rozhodovacím procesu není odkázán na vlastní pohled, nýbrž má účast na božském úhlu pohledu na konkrétní situaci. Člověk se už neradí jenom sám se sebou, ale otevírá se pro „radu Boží“, aby mohl potom správně reagovat.

Přitom nejde o mimořádné jevy nebo duchovní zjevení. Je to moje vlastní myšlení, které ve spolupráci s Duchem Svatým odhaluje nové volby, které by z čistě lidského hlediska člověk nepoznal. Náhle poznávám, že vedle internetu, koupaliště a hor existuje také teologická letní akademie jako možnost pro vikend...

Všichni světci byli mistry rady. Zvláště pěkným příkladem je svatý Ignác z Loyoly. Jako generál řádu musel denně učinit bezpočet rozhodnutí – často s „doživotními“ následky pro postiženého. Zvláště obtížná rozhodnutí si napsal na papír, položil je na nějaký čas na oltář, odporučil Pánu tuto záležitost, aby otevřel své vlastní myšlení pro eventuální alternativní rozhodnutí. Po této „nápřirozené poradě“ dostal vnitřní jistotu, aby v té situaci správně reagoval.

(Pokračování)

Z Der Fels 6/2017 přeložil -mp-

(Redakčně upraveno)

Pondělí 14. 5. 2018

6:05 Klapka s ... (29. díl): Evou Benešovou **7:05** Chlapi na hoře **7:35** Královna a Matka Chorvatů **8:20** Terra Santa news (293. díl): 9. 5. 2018 **8:45** V pohorách po horách (42. díl): Poludňový Grůň – Malá Fatra **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Cvrlikání (59. díl): Spolektiv **10:25** Sedm výprav Josefa Vágnera (8. díl): speciál **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Už nikdy více Vidomegon **13:15** Iva Bittová & Clarinet Factory & Hamid Drake **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro víta mundi: Vratislav Švéda **15:25** Ars Vaticana (16. díl) **15:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (24. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:00** V souvislostech (229. díl) **16:20** Noční univerzita: Lucie Cincialová – Nemají víno **17:15** Putování Modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **18:05** Víra do kapsy **18:25** Sedmihlásky (38. díl): Za Nivnicí na vysokém kopci **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Zázračná medaile **18:40** UNITED Report (4. díl): Soudy **19:05** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži **19:30** Můj chrám: Jana Vohralíková, Budislav u Litomyšle, kostel Boží lásky [P] **20:00** Biblická studna [L] **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín (57. díl): O Wimu Wendersovi **21:20** Světlo pro Evropu (2. díl): Geoblocking **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Mlčení, modlitba, pokání [P] **23:05** Noční univerzita: Doc. Jaroslav Med, CSc. – Bohuslav Reynek **0:05** Kulatý stůl (240. díl): Manželství v 21. století **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 15. 5. 2018

6:05 Pod lampou **8:05** Nikaragua – Matka všech **8:35** V souvislostech (229. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 MISE: S tebou mě nebví svě **9:40** Obnova Konga skrze výchovu **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: Doc. Jaroslav Med, CSc. – Bohuslav Reynek **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (16. díl) **13:00** Z krajiny kulturních tradic **13:30** Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa **13:45** V pohorách po horách (42. díl): Poludňový Grůň – Malá Fatra **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Augustiniáni **15:35** Kulatý stůl (240. díl): Manželství v 21. století **17:10** Do varu s Maxem Kašparů (4. díl): Nemoci dneška **17:25** Šahbáz Bhattí, muž, který měl sen – Pákistán **18:00** Noeland (36. díl) **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárrou: Cesta domů **18:35** Sedmihlásky (38. díl): Za Nivnicí na vysokém kopci **18:40** Hermie – obyčejná housenka **19:20** Anežka Česká **19:30** Zpravodajské Noeviny (957. díl): 15. 5. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (156. díl) [P] **21:20** Hraj, skákej, křič, ale hlavně konej dobro **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství o pleveli mezi pšenicí (Mt 13,24-30; 36-41) **22:40** Mezi pražci (68. díl): Květen 2018 **23:30** Terra Santa news (293. díl): 9. 5. 2018 **23:50** Světlo pro Evropu (2. díl): Geoblocking **0:05** Můj Bůh a Walter: Vykoupení **0:20** Slavnostní galavečer 25. Celostátní přehlídky zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol **2:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 16. 5. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (957. díl): 15. 5. 2018 **6:25** Noční univerzita: Lucie Cincialová – Nemají víno **7:20** Zatoulané pohádky: Chodské slavnosti 2016 **8:30** Hadath Baalbek **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana (16. díl) **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Koubským, 1. díl **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** ARTBITR – Kulturní magazín (57. díl): O Wimu Wendersovi **13:05** Probuzení Haiti **13:40** Víra do kapsy **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro víta mundi: ThMgr. Vladislav Volný **15:15** Exit 316 MISE: S tebou

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

mě nebví svě **15:35** Zpravodajské Noeviny (957. díl): 15. 5. 2018 **16:00** Můj chrám: Jana Vohralíková, Budislav u Litomyšle, kostel Boží lásky **16:20** Biblická studna **17:25** Brazílie – Misionáři, cestovatelé lásky **18:00** Můj Bůh a Walter: Církev [P] **18:15** Volání – Etiopie **18:30** Desatero pro děti – První přikázání: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh **18:40** Sedmihlásky (38. díl): Za Nivnicí na vysokém kopci **18:45** Angola: Vstaň a choď, Angolo **19:30** Terra Santa news (294. díl): 16. 5. 2018 [P] **20:00** Večer chval [L] **21:15** BET LECHEM – vnitřní domov (45. díl): Adolf Trachta **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Energie v rukou [P] **23:20** Generální audience Svatého otce **23:50** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (138. díl): Skaica **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 17. 5. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **6:50** BET LECHEM – vnitřní domov (45. díl): Adolf Trachta **7:05** Údolí růží **8:00** Terra Santa news (294. díl): 16. 5. 2018 **8:20** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství o pleveli mezi pšenicí (Mt 13,24-30; 36-41) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (2. díl): Geoblocking **9:30** Angola – mladá země **10:00** Kulatý stůl (240. díl): Manželství v 21. století **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Kaplička svaté Barbory **12:55** Muzikanti, hrajte **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Řád karmelitánů **15:35** Mezi pražci (68. díl): Květen 2018 **16:20** Zpravodajské Noeviny (957. díl): 15. 5. 2018 **16:40** Řeckokatolický magazín (156. díl) **17:00** V pohorách po horách (42. díl): Poludňový Grůň – Malá Fatra **17:10** Plápolý ohňa **17:30** Ars Vaticana (17. díl) **17:40** Do varu s Maxem Kašparů (4. díl): Nemoci dneška **18:00** Hermie – obyčejná housenka **18:35** Desatero pro děti – Druhé přikázání: Nevezmeš Boží jméno nadarmo **18:45** Sedmihlásky (38. díl): Za Nivnicí na vysokém kopci **18:50** Školy naděje **19:00** Večeře u Slováků: Slavnost Soslání Ducha Svatého [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (958. díl): 17. 5. 2018 [P] **20:00** Cvrlikání (60. díl): Mike Fojtík & přátelé [L] **21:05** Opřu se o floralovou hůl **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (958. díl): 17. 5. 2018 **0:30** Kříž, nebo meč **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 18. 5. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (958. díl): 17. 5. 2018 **6:25** Můj chrám: Jana Vohralíková, Budislav u Litomyšle, kostel Boží lásky **6:45** Poslové naděje **7:20** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (24. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **7:45** Noční univerzita: Energie v rukou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kibeho: Mariánské poutní místo v Africe **10:15** Biblická studna **11:15** ARTBITR – Kulturní magazín (57. díl): O Wimu Wendersovi **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Putování Modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **13:45** Ars Vaticana (17. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro víta mundi: P. Stanislav Lekavý (1. díl) **15:30** Zpravodajské Noeviny (958. díl):

17. 5. 2018 **15:55** Kazachstán, poutní kostel **16:50** Buon giorno s Františkem **17:55** Farnost Monastur **18:10** Svatí Cyril a Metoděj **18:25** Sedmihlásky (38. díl): Za Nivnicí na vysokém kopci **18:30** Desatero pro děti – Třetí přikázání: Zachovávej sváteční den **18:45** Iva Bittová & Clarinet Factory & Hamid Drake **19:25** V pohorách po horách (42. díl): Poludňový Grůň – Malá Fatra **19:35** Můj Bůh a Walter: Církev **20:00** Kulatý stůl: Osudový rok 1618 [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: Slavnost Soslání Ducha Svatého **22:30** Kříž, nebo meč **23:20** ARTBITR – Kulturní magazín (57. díl): O Wimu Wendersovi **23:35** Outdoor Films s Daliborem Carbolem (21. díl): Paragliding je můj osud **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 19. 5. 2018

6:05 Hrdinové víry (1. díl): P. Ignác Stuchlý **7:05** Večeře u Slováků: Slavnost Soslání Ducha Svatého **7:35** Mikroregion Trémšín (5. díl) **7:45** Světlo pro Evropu (2. díl): Geoblocking **7:55** Exit 316 MISE: S tebou mě nebví svě **8:20** Sedmihlásky (38. díl): Za Nivnicí na vysokém kopci **8:25** Noeland (36. díl) **8:55** Hermie – obyčejná housenka **9:35** Můj chrám: Jana Vohralíková, Budislav u Litomyšle, kostel Boží lásky **10:00** Mše svatá z biskupským svěcením Mons. Zdeňka Wasserbauera, katedrála Praha [L] **12:00** Angelus Domini [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny (958. díl): 17. 5. 2018 **12:30** Pod lampou **14:35** Komédie o umučení a slavném vzkříšení Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista **16:35** Terra Santa news (294. díl): 16. 5. 2018 **16:55** Naše děti: Rožnovské slavnosti 2017 [P] **18:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (25. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (38. díl): Za Nivnicí na vysokém kopci **18:30** Desatero pro děti – Třetí přikázání: Zachovávej sváteční den **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Mwabe kwija – Klinika v buši **19:30** V souvislostech (230. díl) [P] **20:00** Blahoslavený Duns Scotus **21:30** V pohorách po horách (43. díl): Tlstá – Velká Fatra [P] **21:40** Do varu s Maxem Kašparů (4. díl): Nemoci dneška **22:00** Cvrlikání (60. díl): Mike Fojtík & přátelé **23:10** Noční univerzita: Lucie Cincialová – Nemají víno **0:05** Cesta k andělům (79. díl): Marie Retková – moderátorka **0:55** Řeckokatolický magazín (156. díl) **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 20. 5. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Indonésie – země bez hranic **6:50** Řeckokatolický magazín (156. díl) **7:05** Karmelitánky v Chile **7:20** Do varu s Maxem Kašparů (4. díl): Nemoci dneška **7:35** Cvrlikání (60. díl): Mike Fojtík & přátelé **8:45** Večeře u Slováků: Slavnost Soslání Ducha Svatého **9:15** Ars Vaticana (17. díl) **9:30** Mše svatá ze Slavnosti Soslání Ducha Svatého: náměstí Sv. Petra v Římě [L] **11:25** Vezmi a čti: Duben 2018 **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (57. díl): O Wimu Wendersovi **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (230. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:30** Blahoslavený Duns Scotus **14:55** Litanie loretánské Jakuba Jana Ryby: Obrazy pražské Lorety na Hradčanech **15:10** Muzikanti, hrajte **15:45** Noční univerzita: Energie v rukou **17:00** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství o pokladu, perle, síti a hospodáři (Mt 13,44–52) [P] **17:40** Můj Bůh a Walter: Církev **17:55** Sedmihlásky (136. díl): Ruža sem, ja ruža [P] **18:00** Noeland (37. díl) **18:30** Hermie a Ihařka Flo **18:55** Ars Vaticana (17. díl) **19:05** UNITED Report (4. díl): Soudy **19:30** Exit 316 MISE: Blízká setkání lidského druhu [P] **20:00** Letnice na Noe [L] **21:35** Dejte nám křídla (2/5) [P] **22:35** V souvislostech (230. díl) **23:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:15** Buon giorno s Františkem **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 14. 5. o 18:35 hod.:
**Gigi, Božia princeznica
(Prvý deň v škole)**

Animovaný seriál pre deti.

Utorok 15. 5. o 17:30 hod.:
Doma je doma (Spomeň si na mňa)

Príbeh obrátenia kajúceho lotra dnešných čias – Francúza Jacques Fescha – v podobe divadelnej hry, ktorú pod vedením sestier z Rodiny Panny Márie pripravili študenti Spojenej katolíckej školy v Nitre. Ide o v poradí už šiesty veľký divadelný projekt tejto školy. Moderuje Pali Danko.

Streda 16. 5. o 16:25 hod.:
Spojení oceánom (Ida Rajcová)

Príblihuje život slovenskej komunity v USA a Kanade.

Štvrtok 17. 5. o 16:30 hod.:
Kulmenie (Jozef Kováčik: Michelangelova kupola)

Mali ste už možnosť počas návštevy baziliky sv. Petra vo Vatikáne navštíviť aj jej najvyšší bod? Hovorím o kupole, ktorej tvorcom nie

je nikto menší ako Michelangelo Buonarroti. A práve o jej stavbe budeme hovoriť v novom Kulmení.

Piatok 18. 5. o 23:15 hod.: Biskup Barnáš (dokument)

Často počujeme, alebo čítame, že vlastne už nežijú nasledovania hodní ľudia. A ktovie, či niekedy žili... Ale áno, samozrejme, a nie je ich málo. Ich príklad je dôkazom víťazstva morálnej sily nad násilím. Ich život môže byť inšpiráciou aj v súčasnosti. Jedným z nich je biskup Štefan Barnáš, pomocný biskup Jána Vojašáka.

Sobota 19. 5. o 20:30 hod.: Boh v Krakove (film)

Film «Boh v Krakove» je situovaný do súčasnosti – ukazuje osudy obyvateľov Krakova a ich každodenné problémy, ktorým čelia a ich dôležité rozhodnutia v živote. Príbehy, ktoré divák vidí, hovoria o viere, nádeji, odpustení, obete, láske a slobode, ale predovšetkým o ľudskej túžbe po Bohu a jeho milosrdenstve. Sedem epizód spája St. Albert Chmielowski, ktorý je sprievodcom pre diváka mystického Krakova.

Nedeľa 20. 5. o 10:00 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos sv. omše na slávnosť Zoslania Ducha Svätého.

 ĽK farnosť Rouchovany pořádá **POŮT DO LURD**. Dále navštívíme La Salettu a sv. Terezii z Lisieux.

Termín: 20. – 28. 7. 2018. Veškeré informace na tel. 774 230 859.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
12. – 19. KVĚTNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 5.		PO 14. 5.		ÚT 15. 5.		ST 16. 5.		ČT 17. 5.		PÁ 18. 5.		SO 19. 5.	
Antifona	642	722	1673	1892	642	722	1708	1924	642	722	642	722	642	722
Žalm	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	642	722	1365	1525	642	722	1367	1528	642	722	642	722	642	722
Antifony	654	735	1674	1893	1062	1182	1368	1829	1092	1215	1107	1232	1123	1249
Žalmy	1030	1150	813	914	1062	1183	813	914	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	654	736	1674	1894	661	743	1368	1529	667	750	670	754	673	757
Antifona k Zach. kantiku	655	736	1365	1526	661	744	1369	1530	667	751	670	754	674	758
Prosby	655	736	1675	1894	661	744	1711	1927	667	751	671	754	674	758
Závěrečná modlitba	655	737	1366	1526	662	744	1369	1530	668	751	1372	1533	674	758
Modlitba během dne:														
Hymnus	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723
Antifony	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723	643	723
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	655	737	1676	1895	662	744	1713	1930	668	751	671	755	674	759
Závěrečná modlitba	655	737	1366	1526	662	744	1369	1530	668	751	671	755	674	758
Nešpory:														
	SO 12. 5.													
Hymnus	641	721	641	721	1366	1527	641	721	1369	1531	641	721	641	721
Antifony	652	734	656	738	1678	1897	1072	1193	1371	1532	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1678	1897	1072	1193	1715	1932	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	652	734	656	738	1680	1900	663	745	1371	1532	669	752	672	756
Ant. ke kant. P. M.	653	734	657	739	1367	1527	663	746	1371	1533	669	753	673	756
Prosby	653	735	657	739	1681	1900	663	746	1718	1936	669	753	673	757
Záv. modlitba	655	737	655	737	1366	1526	662	744	1369	1530	668	751	1372	1533
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
**Nedeľa 13. 5. – 7. nedeľa
velikonoční**

 1. čt.: Sk 1,15–17.20–26
 Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab
 Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: 1 Jan 4,11–16
 Ev.: Jan 17,11b–19

Pondělí 14. 5. – svátek sv. Matěje

 1. čt.: Sk 1,15–17.20–26
 Ž 113(112),1–2.3–4.5–6.7–8
 Odp.: 8 (*Pán ho posadil vedle knížeť svého lidu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 15,9–17

Úterý 15. 5. – ferie

 1. čt.: Sk 20,17–27
 Ž 68(67),10–11.20–21
 Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 17,1–11a

Středa 16. 5. – svátek sv. Jana Nepomuckého

 1. čt.: Řim 8,31b–39
 Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31
 Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 10,17–22

Čtvrtek 17. 5. – ferie

 1. čt.: Sk 22,30; 23,6–11
 Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 17,20–26

Pátek 18. 5. – nezávazná památka sv. Jana I.

 1. čt.: Sk 25,13b–21
 Ž 103(102),1–2.11–12.19–20ab
 Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 21,15–19

Sobota 19. 5. – ferie

 1. čt.: Sk 28,16–20.30–31
 Ž 11(10),4.5+7
 Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 21,20–25

**večer: vigilie slavnosti Soslání
Ducha Svatého**

 1. čt.: Gn 11,1–9
 nebo Ex 19,3–8a.16–20b
 nebo Ez 37,1–14 nebo Jl 3,1–5
 Ž 104(103),1–2a.24+35c.27–28.
 29bc–30
 Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Řim 8,22–27
 Ev.: Jan 7,37–39

ŽÍT S BOHEM KAŽDÝ DEN

POSELSTVÍ HOR

Reinhold Stecher • Ilustrace Markéta Žižková • Z němčiny přeložila Jana Pražáková

Obrazy a myšlenky této knihy chtějí ukázat vnitřní bohatství hor. Obracejí se na poutníka a horolezce, který ve výšinách hledá více než fitness, výkon, kyslík, opálení do bronzova či skleničku u baru v horském hotelu. Reinhold Stecher (1921–2013) nás mezi řádky učí umění meditace. Hory jsou pro rakouského biskupa něco jako evangelijní podoběnství – zpívají mu o Bohu a v horském křišťálu, v tichu nebo v mrazivých nocích se objevují stopy Boží.

Cesta - Iva Pospíšilová

Váz., 175x160 mm, křídový papír, 80 stran, 180 Kč

PRO DĚTI

LŽIČKA MEDU • CESTA K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

Lene Mayer-Skumanzová • Ilustrace Lucie Rašková • Z němčiny přeložila Markéta Frejlichová • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Skupinka dětí se připravuje na první svaté přijímání. Středem dění je Julie a její kamarád Štěpán. Jeho dědeček chová včely a získává vynikající med, který si děti vychutnávají po lžičkách. Tak jako objevují chuť medu a úžasné věci ze života včel, přicházejí děti postupně na chuť i Božím věcem. Obvykle neobvyčejný příběh o tom, jak Bůh tiše promlouvá do dětských duší. Skrze přírodu, skrze kamarády, skrze události a vztahy v nejbližší rodině. Někdy i skrze okolní svět, v němž je tak krásné, ale občas i náročné žít.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., 147x195 mm, 120 stran, 199 Kč

KOMIKSOVÝ NOVÝ ZÁKON

Napsala Iva Hothová • Ilustroval André Le Blanc • Z angličtiny přeložil Tomáš Audy • Redakce Šárka Vorková, Jan Palma

Knihka zahrnuje přes 70 příběhů o Ježíšově narození a skutcích, jeho posledních dnech, vzniku církve i osudech apoštola Pavla. V jednoduchosti je krása – nejspíš proto si tento komiks oblíbili nejen malí čtenáři i v naší zemi.

Karmelitánské nakladatelství

Váz., 143x215 mm, křídový papír, 256 stran, 289 Kč

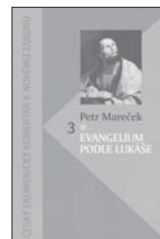
BIBLISTIKA

EVANGELIUM PODLE LUKÁŠE

Doc. Dr. Petr Mareček, Th.D. • Lektorovali doc. Jaroslav Brož, Th.D., S.S.L., a Jan Roskovec, Ph.D. • Redakce Jáchym Šenkyřík a Pavel Nápravník

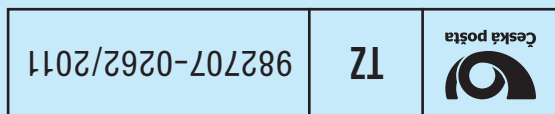
Český ekumenický komentář k Novému zákonu, který připravují čeští teologové z různých církví. Na více než sedmi stranách předkládá docent Mareček výklad Lukášova evangelia, které je svým rozsahem nejdelší knihou Nového zákona. Lukášovo evangelium je napsáno kultivovanou řečtinou a k jeho hlavním teologickým tématům náleží schéma zaslíbení a naplnění. Charakteristická je také snaha o věcnou a výrazovou přesnost. Podle Lukáše je tento příběh významný, ústřední okamžik lidských dějin, na kterém závisí spása světa. Proto jako jediný z evangelistů klade děj do spojitosti s osobami, obdobími, institucemi a světovou historií, a to jak s římským, tak palestinským světem.

*Centrum biblických studií AV ČR a UK v Praze ve spolupráci s Českou biblickou společností
Brož., 150x225 mm, 764 stran, 398 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový křm: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerc: knihy@maticecm.cz; Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejněné příspěvky nevracíme.